

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA CONDRAT

VICIOS

Editura
Petale Scrisa
Nojorid, 2021

**In memoriam
Prof. Dorel Tifor**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONDRAȚ, ALEXANDRA**

Vicios / Alexandra Condrat. - Nojorid : Petale
scrise, 2021

ISBN 978-606-95090-9-8

821.135.1

Editare și corectare: Marius Andrei
Eva Ancuța Hamza

Tehnoredactare: Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Mulțumiri

Aș dori să mulțumesc tuturor persoanelor care au crezut în mine de-a lungul timpului. Celor care au văzut în modalitatea mea de a scrie mai mult decât niște cuvinte aruncate întâmplător pe o foaie. Celor care m-au încurajat să continui chiar și când eram convinsă că „de data asta chiar renunț”. Dar cum să renunți la ceva ce ești, la ceea ce te face să treci prin toate stările posibile și care-ți dă posibilitatea să transmiți atât de multe?

A scrie a devenit un mod de viață, obiceiul fără de care „ceva lipsește”, ceva care mă face să mă simt „vie”.

Terapie, hobby, cel mai bun prieten – scrisul a fost întodeauna parte din mine. Este modul prin care reușesc să exprim niște emoții pe care altfel nu aș putea să le scot la iveală.

Am cunoscut niște doamne profesoare foarte speciale cărora aș dori să le mulțumesc:

Mulțumesc doamnei Silvia Leucă pentru că mi-a transmis pasiunea dumneaei pentru literatură și m-a făcut să-mi doresc să înțeleg mai bine personajele literare studiate în liceu.

Mulțumesc doamnei profesoare de franceză Eugenia Iordache pentru că m-a făcut să înțeleg că „Sensibilitatea este cea mai puternică armă” și că a fi diferit este în regulă.

Mulțumesc doamnei Lenuța Popa pentru că m-a scos din zona de confort și m-a făcut să-mi pun în valoare personalitatea.

Mulțumesc doamnei Ana Maria Munteanu pentru că a văzut în mine un potențial imens de creativitate.

Mulțumesc doamnei Cristina Vasile pentru că a crezut în mine și m-a trimis la revista liceului.

Mulțumesc doamnei Florentina Condrat, care m-a făcut să înțeleg la o vârstă fragedă că zece tipuri de pronume nu sunt multe și că le pot învăța pe toate dacă le iau pe rând.

Mulțumesc persoanelor care au știut că mă apuc să scriu ceva mai lung de douăzeci de pagini. Înseamnă enorm să știu că am câțiva oameni cărora le pot încredința un secret pe care nu-l vor spune mai departe până nu-l voi spune eu.

Mulțumesc bunicii mele pentru răbdarea și calmul de care a dat dovadă de-a lungul timpului. Pentru modul în care a știut să-mi povestească diverse lucruri. Mi-am făcut o idee despre cum ar trebui să scriu pentru ca oamenii „să asculte cu sufletul”.

Mulțumesc tuturor celor care mi-au suportat personalitatea de Grinch din perioada în care am scris acest roman. Presiunea și termenele limită pe care mi le-am instaurat singură și-au spus cuvântul.

Mulțumesc părinților mei pentru că m-au acceptat așa cum sunt și nu au încercat să mă schimbe în ciuda personalității dificile.

Mulțumesc puținilor mei prieteni pentru că sunt cu adevărat speciali și m-au făcut să cred că prietenia e cea mai grozavă valoare din Univers.

Mulțumesc lui Bogdan Techeș pentru că de fiecare dată când mă simțeam stresată și obosită mă uitam la clipurile lui, râdeam și continuam să scriu. Sunt recunoscătoare și că momentele IUmor sunt pe YouTube, având în vedere că nu mă uit la TV. Râsul chiar e cea mai bună terapie.

Beibi

Bună, sunt Bea. În momentele în care mă iau foarte tare în serios, sunt Beatrice. Când nu mă iau în serios deloc, sunt Beibi. Exact Baby, dar în română. Nu mă întrebați de ce. Bine, vă spun și asta. Nu e ca si cum nu veți afla detalii mai jenante de atât mai încolo, când vă voi spune toată povestea.

OK, toată treaba cu Beibi a început într-o zi banală, când stăteam în pat în poziția meduzei leșinate și nu se întâmpla nimic. Deodată, am auzit sunetul de la chat și nu știu ce a fost în capul meu când am decis să mă uit. Și atunci a apărut următorul mesaj: „ce m-ai faci Beibi”. Da, exact așa, un mesaj început cu literă mică, fără semne de punctuație, cu o cratimă care nu-și are locul acolo. Mă întreba „Ce mai fac?” de parcă mă știa de o viață și mi se adresa cu aproape simpaticul „Beibi” despre care eram convinsă că în capul lui credea cu tărie că era scris corect. Tipul nu m-a văzut în viața lui, dar pentru că i-am dat accept simțea cumva că este justificat să îmi scrie mirobolantul mesaj. Sau efectiv i s-a părut o super replică de agățat și a mai folosit-o pentru încă douăzeci de fete din listă, pe principiul: „Poate pică vreuna”.

Și ce mi-am zis eu? „E clar că nu am ce vorbi cu tipul ăsta și totuși dacă vede că i-am dat seen o să-mi scrie că sunt arogantă pentru că nu-i răspund, așadar i-am dat block - ca să fiu cu adevărat arogantă. Nu-mi place să primesc etichete pe nedrept. Trebuie să fiu demnă de ele. În schimb, mi-a plăcut toată faza asta cu „Baby” scris în română. M-am gândit că ar

putea fi alter ego-ul perfect în momentele în care nu am chef să-mi spun numele real.

Și totuși, care e treaba cu mine? Ce vreau de la voi? Nimic special, doar să mă ascultați. Exact așa cum îmi ascult eu vocea interioară, care se gândește la toate aceste lucruri în timp ce aștept.

Ce aștept? Să sune telefonul și să scrie Vladi pe ecran. Am ajuns de aproximativ cinsprezece minute pe plajă, afară e un vânt care-mi răvășește părul și mi-l duce în toate direcțiile. E destul de frig, dar nu atât de frig încât să-mi înghețe gândurile. Ele îmi sunt îndreptate înspre Vladi care nu mai sună, iar în același timp mă gândesc la identitatea mea. La cum aș putea să mă prezint dacă mă întrebă cineva. Cel mai simplu ar fi să spun că mă numesc Beatrice, dar dacă ar fi să-mi scriu numele undeva, l-aș scrie Beatris, așa cum se aude în română.

Seria gândurilor îmi este întreruptă de soneria telefonului. În sfârșit sună și e el. Fața mi se luminează instant și răspund:

– Alo?

– Beatricea mea frumoasă...

Mă emoționez rapid, acum sunt Beatricea lui frumoasă, dar îmi revin într-o clipă pentru că știu că atunci când folosește asemenea apelative, de obicei urmează să-mi comunice ceva ce nu-mi place. Și am dreptate, pentru că îmi spune:

– Sper că nu este prea frig sau că suflă vântul prea tare.

Este și frig și suflă vântul prea tare și, cu toate acestea, îi spun:

– Nu, e OK. Tu când ajungi?

– Asta voiam să-ți spun. Nu mai ajung.

Aș fi vrut să întreb de ce, dar în schimb am tăcut și am așteptat să-mi spună ce are de spus.

– Nu mai vin deloc vara asta. Te las pe tine să te ocupi. M-am gândit mai bine și cred că te-ai descurca de minune. Te las să faci ce schimbări vrei tu. Pentru mine a devenit cam obositor și vreau să mă ocup de alte lucruri acum. Ce zici Beatrice, te bagi?

Cred că mă ajută foarte tare fața, pentru că Vladi mi-a dat voie să am grijă timp de trei luni de barul său de lemn. Sau poate mă ajută faptul că vorbesc cu entuziasm. Tot discursul meu despre petreceri tematice, noi cocktail-uri pe care le voi prepara chiar eu și alte astfel de aberații se pare că l-au convins. Sau poate doar a obosit să petreacă fiecare vară fără nicio zi liberă într-o cămăruță ce aparține de bar și să vadă în fiecare zi marea. Glumești, e visul oricărui boem. Și e și visul meu, așa că accept fără ezitare.

– Da, mă bag. Dar tu, nu o să mai treci pe aici?

– Doar dacă o să ai neapărat nevoie. Dar la cum te știu eu pe tine, cred că nu vei avea nevoie de mine deloc.

– La cum mă știi tu de amețită și neîndemânatică?

– Amețită, neamețită, tu mereu găsești o cale să ieși din haos cu brio.

Este reconfortant să știu că el crede aceste lucruri despre mine. Și orice îmi spune este interpretat diferit în capul meu. Dacă îmi spune mulțumesc după ce i-am făcut un serviciu, mi se pare divin, extraordinar. Dacă o altă persoană îmi spune mulțumesc în același context, mi se pare absolut normal să o facă.

Confesiune: Sunt profund îndrăgostită de Vladi. Dar eu cred că deja v-ați prins. Adică, toată lumea s-a prins în afară de el. De când ne știm, din prima mea zi de liceu, am fost fascinată de modul în care vorbește și în care râde. Când râde, o face din tot sufletul. Îmi amintesc foarte clar ziua în care ne-am cunoscut.

Era luni și eram toți afară, așteptând să intrăm în clase. Afară era o zi superbă de toamnă, era atât de cald și luminos, încât aveam senzația că era doar o prelungire a verii. Stăteam împreună cu vecina și colega mea, Violeta, care vorbea non stop. Își dădea cu părerea despre orice. Ascultam doar părți din conversație, pentru că simțeam că mă obosește. Am fost distrasă de vocea lui Vladi. Nu înțelegeam exact ce spune, fiind la distanță, însă ceva din felul lui de a fi și de a gesticula mi se părea fascinant.

Violeta se opri din vorbit pentru a mă studia.

– Te uiți cam insistent la tipul ăla. Crede-mă, nu e ce trebuie pentru tine, spuse foarte sigură pe ea.

– Îl cunoști?

– Da, e Vladimir, coleg de clasă cu Andrei. Sunt în grupa de teatru amândoi. Mai vine la noi acasă să-și repete replicile. Sunt o grămadă de tipe care au un *crush* pentru el. Nu știu ce le face. Are aerul ăla indiferent și rece și nu cred că-i pasă de niciuna. Doar se joacă cu mințile lor naive. Nu vrei să fii una din astea. Pe fața lui scrie: „Nu te apropia, provoc durere!”.

Din tot ce a spus Violeta, eu am înțeles doar atât. Andrei e fratele ei care este în clasa a XI-a. Dacă sunt colegi de clasă, înseamnă că au cam aceeași vârstă. Dacă e la teatru, înseamnă că are o parte artistică, poate chiar sensibilă, pe care nu o arată tuturor. Iar faptul că vine des pe la Andrei înseamnă doar că există șanse să-l mai văd „întâmplător”, având în vedere că Andrei și Violeta sunt vecini cu mine. Interesant, mi-am zis, după care m-am uitat la Violeta și am întrebat:

– Crezi că grupa de teatru mai face înscrieri?

– Mereu face înscrieri, mai ales la început de an. Profa de română a lui Andrei se ocupă de asta. Dar de când ești tu atât de interesată de teatru?

– Din acest moment. Dacă întreabă altcineva, îi putem spune că dintodeuna, am zis zâmbind.

În acea săptămână m-am înscris la teatru. Vladi și cu mine ne-am apropiat foarte tare, în mare parte datorită naturii lui sociabile. Oriunde era el, eram și eu. Am fost, pe rând, sora lui mai mică, protejata lui, confidenta lui, prietena lui cea mai bună. Când se întâmpla ceva frumos, eram prima care afla. Când intra în bucluc, iar asta se întâmpla cam des, eram de asemenea prima care știa.

Prețuia foarte mult opinia mea, pentru că eram mereu sinceră cu el. Îi spuneam atunci când mă bucuram că lucrurile au ieșit așa cum își dorea, dar îi și ziceam pe față când se purta ca un idiot. Eram sinceră cu el în legătură cu orice subiect în afară de sentimentele mele intense pentru el.

Într-o noapte, când eram amândoi la facultate, pe la cinci dimineața, atunci când oamenii sunt extrem de vulnerabili, după îndelungi discuții filosofice și câteva pahare de vin, m-a întrebat:

– Tu simți ceva pentru mine? Bine, în afară de prietenia asta lungăăă...

– De ce întrebi asta?! am intrat imediat în defensivă.

– Pentru că ai fost singura care a rămas, în ciuda caracterului meu dificil. Nu înțeleg cum mă suporti. Unica explicație logică ar fi că ești îndrăgostită de mine.

Privirea lui mă fixa și în acel moment simțeam că vreau să mă ascund după o piatră. În schimb, m-am adunat și i-am răspuns:

– Așa cum ai subliniat, prietenia aceasta durează de foarte mult timp. Cred că m-am obișnuit cu tine. Ar fi un pic ciudat să te porți diferit. Nu cred că aș mai înțelege prea multe din comportamentul tău și nu aș mai ști cum să te sfătuiesc.

Răspunsul meu elaborat a părut că l-a liniștit sau efectiv nu a înțeles mare lucru din el. Cert este că din acel moment nu au mai existat astfel de discuții.

Din ziua în care l-am cunoscut și până astăzi au trecut doisprezece ani, timp în care atât eu, cât și Vladi am trecut prin numeroase relații care, dintr-un motiv sau altul, la mine n-au mers. Bine, motivul principal, cred eu, e că nimeni nu se compara cu Vladi. De fiecare dată când se termina ceva în viața mea, venea el cu remarci care mă enervau la culme: „Eu ți-am zis de la început că nu vă potriviți”, „Ce bine că nu-l mai văd pe pământălaul ăla” sau „Tu oricum meriți ceva mai bun”. Mă scoteau din minți aceste fraze și mi-ar fi plăcut să-i spun că el e „ceva mai bun” dar nu mă vede, sunt invizibilă. În schimb, mă abțineam foarte tare și continuam de unde am rămas.

În ultima perioadă se vede cu o tipă, Andreea, care-i place la nebunie. Este extraordinar de fericit când vorbește despre ea. Dacă până acum știam că toate legăturile lui cu fetele astea se vor termina la un moment dat, despre tipa asta nu sunt așa sigură. Mă simt vinovată că nu pot să mă bucur în totalitate că-l văd atât de fericit, însă mă tem că prietenia noastră se poate deteriora în orice moment. Sunt aproape sigură că motivul pentru care nu vrea să se ocupe vara aceasta de bar este pentru că își dorește să petreacă mai mult timp cu ea.

Dar știți ce fac ca să uit că doare? Muncesc până cad lată sau mă distrez până mă simt epuizată. Și acum mi s-a oferit șansa să le fac pe amândouă. Mă voi distra teribil, în timp ce voi face barul „Vicios” să funcționeze.

E ceva în legătură cu tipul ăsta: Cred că e defect

Vladi m-a lăsat să fac ce vreau la bar: Să angajez oameni, să schimb meniul, să redecorez. Nu-ți spun că ceea ce credeam că va fi creativitate s-a transformat în zile în care eliberam lucrurile de praf. Se pare că are lucruri frumoase în barul acesta. Rearanjate diferit, arată splendid. Am vopsit puțin și am adăugat vreo cinci cocktail-uri noi în meniu. Bine, el spune că oamenii le vor prefera tot pe cele vechi sau își vor comanda tot bere și cafea. Asta până voi transforma aceste noi cocktail-uri în noul stil de viață al barului.

Mă gândeam că nu o se supere prea tare dacă o dau în bară. Până la urmă: „Sunt doar o blondă cu cinci replici, ce știu eu?” Blondele scapă mai ușor din orice situație. Nimeni nu are așteptări prea mari de la ele. Grație societății superficiale, pot oricând să adopt rolul cretinei care nu are nicio treabă cu nimic, oamenii dau ochii peste cap, se amuză puțin și trec peste. Asta până încep să vorbesc serios. Dar, până la urmă, conversațiile serioase sunt supraestimate. Apar pe la 5 dimineața, după câteva pahare de Cuba Libre, când toți oamenii și tot ce spun ei pare mai profund. Dar de profunzime se ocupă mahmureala. O face să dispară în doi timpi și trei mișcări.

– Cine l-a angajat pe punkerul asta? Se ceartă cu toți furnizorii, cu tipul care a luat gunoiul, nu are ce căuta printre oameni, a spus Robert, tipul de nouăsprezece ani, care lucrează de la cinsprezece și pare mai responsabil decât toți cei de aici.

– Eu, l-am angajat. Avea nevoie.

S-a așternut liniștea. I-am citit pe față dezamăgirea. Probabil se gândea că blonda o să strice tot.

Doar că în capul blondei ezoterice era doar un lucru: tipul avea vizibil nevoie de un job. Dacă ea nu-l ajuta, nu ar fi făcut-o nimeni. Nu e chiar genul de persoană care face o impresie bună. Și această faptă bună va fi răsplătită de Univers prin funcționarea perfectă a barului de lemn.

Și mai e un lucru. E ceva în legătură cu tipul ăsta, cred că e defect. Mă uit la el și văd durerea tatuată pe corpul lui. Stilul lui vicios de viață mă face să cred că avem mai multe în comun decât am crezut inițial. Un lucru e sigur: amândoi am învățat să camuflăm durerea. Pentru că o simt în fiecare zi, o recunosc și în ceilalți.

Mi-am strâns o doză de antipatie din partea angajaților vechi, dar tipul acesta pare să știe mai multe despre oameni decât ceilalți. El înțelege mizeria pentru că trăiește în fiecare zi cu ea.

Sper doar să pun barul acesta pe picioare cât mai curând. Altfel, punkerul zboară, iar eu am toate șansele să-mi stric relațiile cu Vladi. Sigur, câteva zile, pentru că, evident, fiind blondă, mă va ierta mai ușor.

Blondele se distrează mai bine

Ooof! Teoria mea cu blondele care scapă mai ușor din orice situație s-a spulberat. După ce mi-a sunat telefonul de 17 ori și nu am răspuns pentru că știam că am gafat-o rău, privirea lui Vladi exprimă dezamăgire. Îmi vine să mor: și la propriu și la figurat. Îmi vine să intru în pământ de rușine, dar nu pot pentru că efectiv simt că nu pot să mă ridic din hamac. Mă doare capul foarte tare.

Dar să începem cu începutul. Ieri am intrat în butoiul cu melancolie după ce am preparat margarita cu pepene și am băut vreo trei, ostentativ, să vadă oamenii de la terasă să își dorească și ei, orice ar fi aia. Și nimeni, nimic. Ei erau pe clasic, pe bere, cafea și tot felul de sucuri. Eram foc și pară. Oamenii ăștia nu știu ce e bun și arată și super *fancy*. În fine, pe seară m-am dat în vorbă cu niște turiști care mi-au spus că muzica de la barul meu e nasoală tare și ar trebui să merg cu ei la un alt bar din zonă, că par a fi genul care știe să se distreze. Am înghițit complimentul precum un pelican și am mers cu oamenii ăștia pe care-i știam de jumătate de oră. Acolo, după ce am băut bere ca boshetarii și am dansat cu toți oamenii care păreau să știe să danseze, scoate unul dintr-un rucsac niște horincă de la „tataia de la Cluj”. Și de acolo ni s-a rupt filmul la toți. Am ajuns într-un final pe la cinci dimineața înapoi la bar, le-am făcut noilor tovarăși cafea și salată de roșii cu ardei, pentru că în momentul acela nimic nu părea mai bun decât această combinație. Apoi am adormit în hamac.